

SMOLENICKÝ POSOL

Ročník 9
Číslo 2
JÚN 2009

Časopis farnosti Smolenice

IDE O ŽIVOT!

Rodina a dom!
Úžasné slová, ktoré
vyvolávajú pocit
istoty a ľudského
tepla.
Sú to slová
hlbokého významu.
Rodinu treba živiť a
chrániť.

(Ján Pavol II.)

Keď počujeme takéto slová, tak vieme, že ide o niečo vážne. Dar života si uvedomujeme zvlášť vo chvíľach, keď je tento dar ohrozený či už jeho pozemským koncom alebo obmedzený vážnou chorobou.

Život je v prvom rade darom, lebo nikto z nás si ho nemohol nijako zaslúžiť ani nárokovať. Dostali sme ho. V prirodzenom poriadku sú to rodičia, ktorí nám dali život. Z pohľadu viery sú Božími spolupracovníkmi na dare nášho života. V týchto mesiacoch – máj a jún – si pripomínáme dva významné dni, ktoré sa navzájom dopĺňajú: na druhú májovú nedeľu si pripomínáme Deň matiek a na tretiu júnovú nedeľu Deň otcov.

Deň matiek sa už u nás „udomácnil“, keď (častočne alebo do veľkej miery) nahradil Medzinárodný deň žien, ktorý sa pripomína 8. marca. Byť ženou – to je dané geneticky. Byť matkou, to je niečo viac. To nie je len o biologickom materstve, o tom, že žena porodí dieťa; je to niečo ďaleko hlbšie. Je to aj o vzťahu, o výchove, o „nesení života“, o množstve „maličkov“, ktoré robia ženu matkou – a to nie len vo fyzickom zmysle ale aj v duchovnom.

Deň otcov sa u nás akosi stráca – možno práve tak, ako otcovia. Otec je ten, ktorý „dáva život“. Nielen fyzicky, ale ktorý dokáže dávať svoj život pre dobro svojich najbližších, ktorý svoju silu a autoritu vie správne využiť.

Ľudským ideálom otca a matky je svätý Jozef a Panna Mária. Skúsme si ich zobrat' ako svoj vzor, skúsme hľadať tie správne postoje v ich životnom príklade. A prosme ich za všetkých otcov a matky, aby dokázali správne čerpať z ich príkladu.

A nezabudnime sa za tých svojich poďakovať tomu, ktorý nám ich dal.

pb

Máme diakona...

Dňa 12. júna 2009 o 15,30 hod. pri sv. omši v univerzitnom kostole v Trnave prijme náš spolubrat **Michal Kollár** z rúk otca arcibiskupa diakonské svätenie. Sprevádzajme ho svojimi modlitbami, aby vytrval na ceste za Pánom, aby ho Pán posilňoval a požehnával. A aby sme na budúci rok mohli s radosťou skonštatovať – máme ďalšieho novokňaza z našej farnosti! Bohu nech je sláva naveky!

red

Ďalej sa dočítate:

VIEROUKA: Apoštolský list Mulieris dignitatem... Päťoro cirkevných prikázaní: Aspoň raz v roku sa vyspovedať... Liturgické symboly: Liturgické zhromaždenie...

PRÍBEHY, REPORTÁŽ: Zázraky sa skutočne dejú... Matka bolestná... Veselo (nielen) v kostole: Božie cesty sú nevyspytateľné... Ľlovekovia: Congregatio Jesu... Posadí sa ako tavič a čistič striebra...

TÉMY: Dialóg - východisko pre zachovanie pokoja... Žena v histórii a svetových náboženstvách... Prvé sväté prijímanie: List pre Ježiša... Jazykové okienko... Štatistiky... Humor...

ANKETA

Čo pre vás znamená otcovstvo?

„Otcovstvo v mojom prípade môžem považovať za akési naplnenie môjho života, na jednej strane zodpovednosť za "zverenú" dietku, na druhej veľká odmena v podobe radosti z mojich detí. Na jednej strane obava či sa mi podarí z nich vychovať do dnešnej doby normálnych ľudí, na druhej strane nádej, že v nich v budúcnosti nájdem oporu. Takže otcovstvo je pre mňa od Boha aj veľký dar, aj jedno veľké dobrodružstvo.“ (Filip, 33 rokov, 3 deti)

„Je to vnímanie seba očami vlastných detí. Zrenie v láske a vo všetkom, čo s touto láskou súvisí. Otcovstvo je médium, cez ktoré odovzdávam, cizelovanie svojho vzťahu k druhému a obrovská sebareflexia. Cítim sa ako vešiak, na ktorý vyskakujú deti a manželka odkladá svoje večerné neglizé.“ (Matúš, 45 rokov, 3 deti)

„Otcovstvo je na jednej strane zodpovednosť a na druhej strane radosť. Zodpovednosť za výchovu a odovzdanie viery v Boha mojím deťom a radosť z toho, že ich mám, že sa môžem s nimi tešiť z ich úspechov, z toho že máme jeden druhého...“ (Jozef, 38 rokov, 2 deti)

„Znamená to veľmi veľkú zodpovednosť a starostlivosť o deti, ktoré mám veľmi rád.“ (Pavol, 22 rokov)

„Ak by som to brala čisto teoreticky, tak to znamená, že dieťa má 50% genetickej informácie otca. Ale otcovstvo ako také si myslím, že znamená zodpovednosť za dieťa, jeho výchovu, nezávisle na akejkoľvek genetickej informácii. Jednoducho cíti lásku k dieťaťu a zodpovednosť za to, čo z neho vyrastie. Tá druhá možnosť je rozhodne dôležitejšia. To, že niekto má časť genetickej informácie takú ako Ty, ešte nemusí nič znamenať.“ (Martina, 32 rokov)

„Asi toto: počúvať a odpovedať na zvedavé otázky, zobúdzat sa uprostred noci na plač, utekať na pohotovosť, keď sa zrýpu z bicykla, byť ovešaný po návrate z roboty, pospomínať si na vybrané slová a veľkú násobilku, z niekoľkých ľudí vychovať zodpovedných samostatných ľudí, dostať za to vďaka alebo naplúťé medzi oči... vyskúšať si trochu ako sa Pán Boh cíti pri nás.“ (28 rokov)

„Deti sú naším pokračovaním. Čo do nich zasejeme, to budeme žať. Otcovstvo je poslanie a veľká zodpovednosť voči Bohu i ľuďom.“ (Ján, 42 rokov, 1 dieťa)

Pojem otcovstvo predstavuje vzťah muža k jeho dieťaťu - tak by asi znela základná definícia. Podľa mňa však otcovstvo obsahuje okrem tejto vlastnosti aj hlbší význam. Byť otcom totiž znamená mať zodpovednosť za svoje dieťa a jeho výchovu. Byť otcom taktiež znamená svoje dieťa milovať a chrániť ho. Preto nerád používam pojem otcovstvo, lebo to znie tak odborné, právnické. Pojem „byť otcom“ je podľa mňa lepší, pretože je osobnejší. (Miroslav, 24 rokov)

3. ročník Víťania jari

So súhlasom obce Smolenice a v spolupráci s farským úradom, sme už po 3. krát víťali jar. Podujatie sa uskutočnilo na trávnej ploche pri kostole.

O jarnú náladu sa postarala príroda a atmosféru dotvárali ľudoví výrobcovia, ľudová hudba a spevokol Mysterium cantus. Nechýbali zvieratká, z ktorých mali očividnú radosť predovšetkým deti. Ďakujeme všetkým, ktorí podujatie podporili svojou pomocou, či účasťou.

organizátori:

Apoštolský list

Mulieris Dignitatem

O Cirkvi sa hovorí, že je patriarchálna, že nemá rada ženy, že im upiera práva... Jedným z dokumentov, ktoré hovoria niečo iné je **apoštolský list pápeža Jána Pavla II. Mulieris dignitatem – o dôstojnosti a povolani ženy.**

Pápež začína tým, že pripomína dokumenty 2. vatikánskeho koncilu, ktoré v posolstve ženám odkazujú: „Prichádza hodina, vlastne nadišla hodina, keď sa povolanie ženy realizuje v plnosti, keď žena v ľudskej spoločnosti nadobúda význam, lesk a možnosti, aké dosiaľ nikdy nedosiahla. V tejto dobe, keď ľudstvo prechádza prudkými zmenami, duchom evanjelia preniknuté ženy môžu veľmi pomôcť ľuďom, aby neochabovali.“ (Koncilové posolstvo ženám, 8. decembra 1965).

Ján Pavol II. - ktorý v tomto apoštolskom liste vychádza hlavne z prvých kapitol knihy Genézis - pripomína Panu Máriu ako ženu - Božiu matku, ktorá neprišla kralovať, ale slúžiť. Človek - muž a žena - sú stvorení na Boží obraz a podobu a túto majú ako manželia a rodičia odovzdávať ďalej. Muž a žena sú si teda rovni v ľudskej dôstojnosti. Človek sa práve v tom, že je osobou, podobá Bohu - je obdarený rozumom a slobodnou vôľou a teda môže poznať a milovať. A to napriek tomu, že človek je Bohu skôr nepodobný - je odlišnej podstaty.

Vo Svätom Písme sa Boh - hoci sa pre jeho označenie používa gramatický mužský rod - identifikuje nielen s mužskými vlastnosťami, ale aj s tými, ktoré patria ženám, zvlášť matkám (napr. Iz 49, 14-15).

V ďalších častiach pápež píše o Ježišom vzťahu k ženám, ako nám ich opisujú evanjeliá až po ženy, ktoré boli ako prvé svedkami Kristovho zmŕtvychvstania; dotýka sa úlohy ženy v panenstve a materstve; píše o Cirkvi - Kristovej neveste. Vyvrcholením je posledná kapitola, ktorá má názov: Najväčšia je láska.

Záver sa nesie v duchu posolstva: „Keby si poznala Boží dar“ (Jn 4,10) - hovorí Ježiš Samaritánke počas jedného z tých obdivuhodných rozhovorov, ktoré ukazujú, akú veľkú úctu má Kristus voči dôstojnosti každej ženy a voči povolaniu, ktoré jej umožňuje mať účasť na jeho mesiánskom poslaní.

Boží služobník Ján Pavol II. nám nielen v tomto dokumente chce povedať niečo dôležité o každom človeku, mužovi i žene, chce nám priblížiť Božie posolstvo a Boží pohľad na človeka.

Skúsme si možno počas prázdnin a dovoleník priblížiť na cestu aj niečo „ťažšie“; literatúru, ktorá nás dokáže obohatiť a ktorá nám pomôže objavovať to podstatné.

pb

DIALÓG

východisko pre zachovanie pokoja

Dialóg (dialogos = rozhovor) označuje slovné stretnutie dvoch alebo viacerých ľudí, ktorí majú rozdielne názory a usilujú sa vzájomným vypočutím a vysvetľovaním dospieť k poznaniu pravdy. Súčasnosť, ktorú charakterizuje rastúce napätie a rozpory v rodine, národe, štáte, medzi cirkvami i v samotnej Cirkvi, kladie na všetkých nároky ovládať umenie dialógu.

Prvý krok – komunikácia v rodine.

Súčasnosť vyžaduje od všetkých generácií toleranciu k rôznosti názorov i životného štýlu. Nie každá výmena názorov smeruje k túžbe porozumieť iným. Preto je nevyhnutné, aby dialóg začínal už v rodine. Treba hľadať spoločné riešenie. Trojgeneračná rodina: Rôznosť generácií skrýva v sebe isté potenciálne bohatstvo. Najstaršia generácia (ako odovzdávateľka viery a tradície) osvetľuje stupnicu kresťanských hodnôt. Stredná generácia je koordinátorom názorov – vedie a usmerňuje komunikácie v rodine. Mládež je otvorená pre to, čo prichádza. Aj deti treba prizvať na dialóg a ponúknuť im možnosť slobodného rozhodnutia v určitom priestore (Ján Pavol II., Familiaris consortio 21, 27).

Iniciatíva Cirkvi na koncile.

Dialóg je pre Cirkev prostriedok a zároveň spôsob, ako pôsobiť v súčasnom svete. Svoju renesanciu zažil dialóg v polovici minulého storočia, keď pre jeho zanedbanie došlo na Druhom vatikánskom koncile k istým nedorozumeniam a sám Pavol VI. musel encyklikou Ecclesiam suam (r. 1963) vrúcne a energicky vyzvať na dialóg. Cirkev vyhlasuje, že bez úprimného a rozvážneho dialógu nemôžu ľudia – veriaci i neveriaci – budovať svet, v ktorom spoločne žijú (Gaudium et spes 21). Koncil povzbudil biskupov nadviazať dialóg so spoločnosťou a kňazov, aby viedli dialóg s laikmi.

Ekumenický rozmer a jeho rozšírenie.

Zásluhou Jána XXIII. vystupuje dnes do popredia ekumenický dialóg. Ide o dialóg medzi cirkvami a cirkevnými spoločenstvami, ktoré uznávajú Krista za Božieho Syna. Úsilie kresťanov smeruje k jednote a má na zreteli odstrániť slová, náhľady a skutky, ktoré podľa spravodlivosti a pravdy nezodpovedajú položeniu bratov vo viere (Unitatis redintegratio 4). Ale dialóg treba viesť aj s nekresťanmi: najskôr s tými, čo veria v Boha (napríklad židia a moslimovia) a viesť mierové jednania i s neveriacimi. Tento dialóg v záujme pokoja je nevyhnutný na odvrátenie hrôzy náboženských napätí.

Dialóg s Bohom.

Každú komunikáciu medzi ľuďmi by mal predchádzať i sprevádzať dialóg s Bohom. Tento dialóg spásy inicioval sám Boh, keď tak miloval svet (Jn 3,16). Kresťan nemôže pracovať na vlastnej spásy a ostať ľahostajný k spásy iných. Nikdy sa dostatočne nedocení dôležitosť vnútorného dialógu, ktorý človek vedie s Bohom. Ešte aj vo sviatosti zmierenia sa Boh prostredníctvom tváre a hlasu kňaza približuje každému človeku, aby s ním začal osobný dialóg cez počúvanie, radu, povzbudenie a odpustenie.

Metodické úskalia.

Pri príprave na dialóg treba často čeliť prekážkam a úskaliám, vtedy je dialóg ohrozený. Neraz mu stoja v ceste predsudky ako forma strnulého myslenia; veď už Einstein povedal, že je jednoduchšie rozbiť atóm ako predsudky. Ďalej nezaujímam a ľahostajnosť o iného: nikto nikoho nepotrebuje. Ďalej nedostatočná otvorenosť, alebo pocit ohrozenia niektorej zo strán. V pozadí je často nezriadená pýcha, ktorá bráni vzniku dobrého diela. V niektorých situáciách, napríklad pri násilníckom správaní sa partnera (diktatúra, totalita), dialóg a priori nie je možný. Ak niet dostatočnej slobody vyjadrovania, Cirkev namiesto dialógu mlčí. Jedine mlčanie, trpezlivosť a nikdy neochabujúca láska sú svedectvá, ktoré ešte umlčaná Cirkev dokáže vydávať a ktoré ani smrť nie je schopná udusiť.

Princípy dialógu:

1. Úsilie porozumieť druhému by mala sprevádzať úcta, žičlivosť, dobrota srdca a potreba prispôbiť sa okolnostiam i povahe spoločníka.
2. Skôr, než sa začne hovoriť, treba veľmi pozorne načúvať, čo druhí hovoria a cítia.
3. Dialóg je náročný na spôsob reči; mala by byť pokojná, umiernená a trpezlivá.
4. Pri dialógu treba rešpektovať slobodu partnera, hľadať jeho dobro a mať v úcte jeho pravdu.
5. Treba ukázať ochotu vidieť najskôr to, čo spája, ako to, čo rozdeľuje.

Svätý Augustín formuloval zlaté pravidlo: v zásadných veciach jednota, v nepodstatných sloboda, vo všetkom ale láska (in necessariis unitas, in dubiis libertas, in omnibus autem caritas). Len ovzdušie úprimného dialógu umožňuje šíriť pokoj všade, kam nás stavia Božia prozreteľnosť.

Pavol Tomek

Citovaná literatúra: (na požiadanie v redakcii)

Na povzbudenie Posadí sa ako tavič a čistič striebra

Skupinka žien študovala knihu Malachiáša. Keď študovali tretiu kapitolu, prišli k tretiemu veršu, v ktorom sa píše: "Posadí sa ako tavič a čistič striebra..." Tento verš bol pre ženy ako hlavolam a rozmýšľali, čo tieto slová vlastne hovoria o Božom charaktere. A tak sa jedna z nich ponúkla, že niečo zistí o procese čistenia striebra.

V ten týždeň táto žena zavolať striebrotepcovi a dohodla si s ním stretnutie, aby ho pozorovala pri práci. Ako tak striebrotepca pozorovala, videla, ako držal kus striebra nad ohňom, aby ho zohrial. Vysvetlil jej, že pri čistení striebra ho treba držať uprostred ohňa, tam, kde sú plamene najhorúcejšie, aby sa všetka nečistota spálila.

Žena rozmýšľala o tom, že Boh nás takto drží v ohni, a potom si spomenula na ten verš: "Posadí sa ako tavič a čistič striebra..." A tak sa opýtala striebrotepca, či naozaj musí sedieť a držať to striebro po celý čas, kým sa čistí. Muž odpovedal: "Samozrejme. A nielen to. Musím ho držať a nespustím z neho oči po celý čas, kým je v ohni. Keby som to striebro nechal v plameňoch čo aj len o chvíľu dlhšie, ako treba, zničilo by sa."

Dáma na chvíľu stíchla, a potom sa striebrotepca opýtala: "A ako viete, kedy je to striebro už úplne čisté?" On sa usmial a odpovedal: "No, to je ľahké – predsa vtedy, keď sa v ňom vidím ako v zrkadle."

Ak sa dnes cítiš ako uprostred ohňa, pamätaj, že ťa drží Božia ruka. On z teba nespúšťa oči. Nedovolí, aby sa tvoj život zničil a bude ťa strážiť a držať, až kým sa v tebe neuvidí.

Zdroj internet, jj

Congregatio Jesu

Sestry, čo pečú
„chlieb“

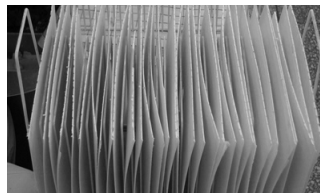
Inštitút Preblahoslavenej Panny Márie je ženská rehoľná spoločnosť, ktorú založila Angličanka Mary Wardová v Holandsku, v meste St. Omre v roku 1609. Meno dostali od ľudí, ktorí ju aj jej spolurodáčky jednoducho nazývali „anglické panny“. Konštitúcie prevzali v skrátenej forme od sv. Ignáca z Loyoly.

„Congregatio Jesu sa venuje okrem iného aj eucharistickému apoštolátu. Pečieme hostie pre liturgické účely. Je to ušľachtilá práca, pri ktorej si uvedomujeme, že vyrábame chlieb, ktorý sa pri sv. omši stane telom Božieho Syna“, píše sa na stránke Inštitútu Preblahoslavenej Panny Márie.

Na návšteve vo výrobni hostií nás sprevádzala sestra Emanuela, CJ.

Múku objednávame a dovážajú nám ju. Múka sa preosieva od nečistôt. Potom sa váži. Postup je bežný kuchynský, používa sa múka, voda, nič viac. Potom sa cesto vymieša. Na to sa používa automat. Cesto sa vymieša podľa potreby hustejšie alebo redšie. Nádoby sa potom vyčistia, poumývajú.

Stroje máme nové aj staré. Jeden je napr. z roku 1952. Princíp výroby je rovnaký pri malých aj veľkých, kňazských hostiách.

Na starých strojoch je dôkladné gravírovanie. Na tých starších je gravírovania viac. Na kňazských hostiách je to alfa a omega, Jezuliatko, baránok, ryba, pelikán, kríž.

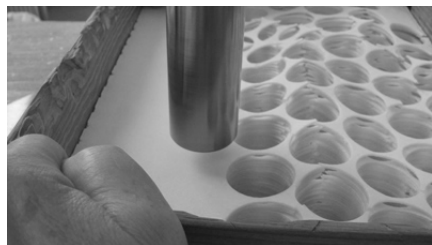
Postup je nasledovný: Cesto je v nádobe s naberačkou. Naleje sa na povrch formy, zatvorí sa. Kto nemá prax, rýchlo ho rozbolí ruka, lebo formy sú dosť ťažké. Prebytočné cesto sa vytlačí. Medeným nožikom sa očistí okraj. Jednotlivé stroje majú svoju teplotu okolo 150 stupňov. Stroje sa natierajú včelím voskom.

Máme aj stroj, ktorého mechanika je riadená počítačom. Tam je dávka konštantná. Prebytočné cesto sám aj odstráni. Stroje majú svoje mená. Napr. Stanko, Michal, Matúš.

Z pekárne idú pláty do vlhčiarne. Porozkladajú sa do stojanov. Zvlhčovač vyrába paru a vlhčí pláty, aby neboli príliš krehké a nelámali sa.

Potom príde na rad vykrajovanie. Podľa toho aké hostie vyrezávame treba sa srafiť na čiaru. Vykrajujeme tiež strojom. Stroj pracuje na princípe fotobunky. Má zabudované aj počítadlo, čo uľahčuje počty hostií.

Kňazi pošlú objednávku. Tí, čo vyrezávajú už vedia koľko plátov treba narezať na aký počet hostií. Vyrezané hostie padajú do košíka. Hostie sa ešte preosejú a preberú. To sú také popoluškovské práce. Ale ide to pomerne rýchlo.

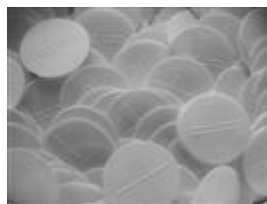

Potom sa balia sa do škatúl. „Odpad“ sa balí do vriec a kto má záujem, si môže prísť zobrať.

Krabičkárňou je miestnosť, kde sa zošívajú alebo lepia škatuľky. Sú rôznych veľkostí. Na 15 tis., 10 tis. hostií, ale aj na malé počty. Zošívачka funguje ako kompresor, treba byť pri práci opatrný, zvlášť pri zošívaní menších škatúl. Napokon ako pri každej práci.

Potom príde poštar, naloží, odvezie. Zvyšok je kancelárska záležitosť. Jedna sestra má na starosti kancelársku agendu. Objednávky, preberanie platieb, zaúčtovanie.

Takto sa dostávajú hostie do farností a po premenení sa stávajú Eucharistickým chlebom, duchovným pokrmom.

História hostiárne

1921 sa začali piecť hostie v Prešove v budove Sancta Maria, kde sestry pôsobili ako učiteľky od roku 1882. Pôvodne sestry piekli hostie len pre svoju potrebu, neskôr aj pre farský a františkánsky kostol. Pápež sv. Pius X. odporúčal časté sv. prijímanie a tak sa zvýšila potreba hostií.

1930 biskup Jozef Čársky poveril sestry, aby piekli hostie pre košickú diecézu.

1950 presun výroby z Prešova do Spišskej Soboty v rámci opatrení komunistického režimu.

1952 výroba hostií v Ivanke pri Nitre, spravovanie výroby prevzalo Chrámové družstvo Bratislava, neskôr Praha.

1956 Výrobnú prevzal Spolok sv. Vojtecha.

1960 bola výroba hostií z Ivanky pri Nitre premiestnená do Báču, s plánom zásobovať hostiami celé Slovensko.

1991 vedenie výroby prevzala Slovenská katolícka charita.

16.3.1999 Rozhodnutím Konferencie biskupov Slovenska bola Výrobňa hostií vrátená sestram Congregatio Jesu – Inštitútu Preblahoslavenej Panny Márie. V Zborove sa piekli hostie do konca roku 2006.

2004 všetky sestry z Báču presťahovali do Prešova, začalo sa uvažovať aj o presune výroby, v areáli novovybudovaného domu pre staršie sestry sa prestavala budova tzv. Aneum na novú výrobnú hostií, v Prešove sa opäť začali piecť hostie od 1.2.2007.

Výrobňa hostií je zasvätená svätému pápežovi Piovi X., ktorý bol počas procesu blahorečenia 3.6.1951 deklarovaný ako „pápež Eucharistie“.

„Náš tichý apoštolát je krásny práve v tom, že hostie, ktoré prejdú našimi rukami môžu ľudia prijímať nielen na Slovensku ale aj na Ukrajine a v Rusku. Každodennou modlitbou a tichou obetou pri hostiách vkladáme svoju lásku a prosbu za tých, ktorí prijímajú Pána Ježiša v Eucharistii, aby On mohol zaujať miesto v ich srdciach a byť im pomocou a posilou v každodennom živote.“

www.congregatiojesu.com

pb, iš

LITURGICKÉ SYMBOLY I.

Svätý Tomáš Akvinský hovorí, že Božia múdrosť sa stará o každé bytie v súlade s jeho prirodzenosťou. Je teda primerané, aby človek, ako bytosť telso-duchovná, cez viditeľné znaky, cez znaky telesné, prenikal do skutočnosti duchovnej, neviditeľnej.

LITURGICKÉ ZHROMAŽDENIE

Základným znakom v liturgii je liturgické zhromaždenie. Liturgickým zhromaždením nazývame spoločné zhromaždenie veriacich, aby vykonávali liturgickú činnosť pod vedením predstaveného cirkevnej hierarchie.

Konkrétne zhromaždenie je časťou všeobecnej Cirkvi a jej symbolom. Je znakom prítomnosti Krista ako aj znakom spoločnej prirodzenosti a hierarchickej štruktúry Cirkvi.

Liturgické zhromaždenie je znakom prítomnosti Krista v Cirkvi. Cirkev je tiež liturgickým zhromaždením. O svojej prítomnosti medzi veriacimi, ktorí sa zišli v jeho mene, uistil slovami: „Kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi“ (Mt 18, 20). Túto pravdu začal Kristus realizovať v deň zmŕtvychvstania, ako aj na ôsmy deň, keď „za zatvorenými dverami ... stal si doprostred“ zidených apoštolov, prehovoril k nim, „ukázal im ruky a bok“ (Jn 20, 19.26). Týmto spôsobom im dal pochopiť, že je prítomný všade, kde sa veriaci zhromažďujú v jeho mene, ako aj to, že cieľom takéhoto zhromaždenia má byť počúvanie jeho slov - Božích slov - a uvažovanie nad jeho utrpením, smrťou a zmŕtvychvstaním.

Toto má miesto predovšetkým v nedeľnej liturgii, keď Kristus je prítomný v obete svätej omše, zvlášť pod eucharistickými spôsobmi... Je prítomný vo svojom slove, lebo on sám hovorí, keď sa v Cirkvi číta Sväté písmo. Je prítomný, keď sa Cirkev modlí a spieva! (SC7).

Liturgické zhromaždenie je znakom hierarchickej štruktúry Cirkvi. Štruktúra Cirkvi sa stáva viditeľnou, keď počas liturgie každý vykonáva to, čo mu patrí: keď **kňaz** ako predstaviteľ hierarchie vedie liturgickú slávnosť, keď **diakon** plní funkciu patriacu k najnižšiemu stupňu kňazského svätenia, **lektor** číta Božie slovo, **spevák** spieva žalmy medzi čítaniami a **akolyti** alebo **miništranti** vykonávajú činnosti, ktoré im patria. Týmto spôsobom sa objavuje Cirkev so svojou štruktúrou rôznych svätení a služieb.

Hierarchická štruktúra Cirkvi sa najlepšie ukazuje vtedy, keď liturgiu vedie **biskup** za prítomnosti **kňazov**, **diakonov** a tých, ktorí plnia rôzne služby, i za plnej účasti veriacich. Vtedy je znak Cirkvi úplný.

V liturgickom zhromaždení majú svoju funkciu aj **spevákne zbory**. Ony sú znakom oživeného náboženského života vo farnosti a znakom starostlivosti o chválu Boha, lebo dávajú liturgii sláv-

nostný charakter. Nakoľko patria k liturgickému zhromaždeniu, zaujímajú miesto, ktoré ukazuje, že spolu s veriacimi tvoria jeden celok a netvoria zvláštne kasty.

Schóla najprv označovala školu založenú v Ríme v 4. stor., zloženú zo spevákov dokonalých vo svojom obore, na povznesenie pápežskej liturgie. Podľa príkladu Ríma vznikali takéto školy čoraz početnejšie. Okolo 14. stor. musela jednohlasná schóla ustúpiť pred náporom viachlasných zborov.

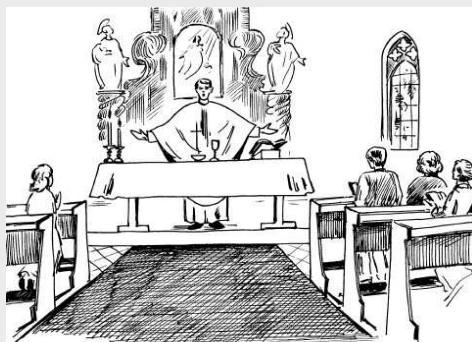
V obnovenej liturgii schólu tvorí skupina spevákov, ktorá začína a udržiava spoločný spev veriacich. Niektoré spevy schóla spieva sama, iné zasa s ľuďmi.

V liturgii majú miesto taktiež **viachlasné zbory**, ktoré spievajú staré i nové polyfonické diela. Poklady vokálneho umenia nemôžu zahynúť, lebo sa pričiňujú o prebúdžanie šľachetných citov u veriacich a povznášajú myseľ k Bohu.

Celebrant ako člen Božieho ľudu patrí do liturgického zhromaždenia. Z moci svätenia je hlavným liturgom a predsedá liturgickým úkonom. Celebrantom je obyčajne biskup alebo kňaz. Niektorým liturgickým slávnostiam môže predsedáť diakon (nap. obradom krstu, pohrebu, eucharistickej katechéze s požehnaním). V určitých prípadoch určených cirkevným právom, môže vysluhovať liturgiu laik, napr. v súrnom prípade krst, rozdávanie sv. prijímania s povolením biskupa, taktiež môže vyučovať náboženstvo.

Celebrant predsedá liturgickým úkonom nie mocou voľby zo strany veriacich, ale na základe moci pochádzajúcej zo svätenia, obdržanej vkladáním rúk pri sviatosti kňazstva. Vďaka tejto moci pôsobí v liturgii ako zástupca Krista - in persona Christi. Pápež Ján Pavol II. v liste o tajomstve a kultu Eucharistie z roku 1980 napísal: „Kňaz slúži najsv. obeť in persona Christi - to znamená viac ako v mene či zastúpení Kristovom. I persona znamená: v istom sviatostnom stotožnení sa s pravdivým a večným Kňazom“. Môžeme povedať, že kňaz je znakom prítomnosti Krista. V osobe kňaza je totiž Kristus prítomný v liturgickom zhromaždení. Je viditeľným znakom Krista-Kňaza. Skrze neho robí Kristus svoju vykupiteľskú činnosť viditeľnou.

P.Tarsycjusz Sinka, CM: Liturgické symboly

obdržanej vkladáním rúk pri sviatosti kňazstva. Vďaka tejto moci pôsobí v liturgii ako zástupca Krista - in persona Christi. Pápež Ján Pavol II. v liste o tajomstve a kultu Eucharistie z roku 1980 napísal: „Kňaz slúži najsv. obeť in persona Christi - to znamená viac ako v mene či zastúpení Kristovom. I persona znamená: v istom sviatostnom stotožnení sa s pravdivým a večným Kňazom“. Môžeme povedať, že kňaz je znakom prítomnosti Krista. V osobe kňaza je totiž Kristus prítomný v liturgickom zhromaždení. Je viditeľným znakom Krista-Kňaza. Skrze neho robí Kristus svoju vykupiteľskú činnosť viditeľnou.

Veselo (nielen) v kostole

Cesty Božie sú nevyspytateľné.....

Aj vám už niekedy dochádza trpezlivosť? Podobne aj jednej mladej dievčine. Keď som si tento príbeh vypočula bolo mi jasné, že cesty Božie sú naozaj nevyspytateľné a Boh má naozaj rád humor. Posúďte sami.

Jedno pekné mladé dievča raz dostalo darček - malú sošku sv. Antona. Obdarovávateľ ju chcel potešiť, pretože vedel, že by sa dievčina rada vydala a sv. Antona jej daroval i preto, lebo je patrónom hľadajúcich. Ved' či už nájde budúceho manžela alebo niečo iné, na niečo sa už zide.

No dievčinka nielen utierala prach zo sv. Antona, ale sa k nemu i modlila. Budúceho ženicha však akosi nikde. Prestávali ju baviť i zvedavé otázky susedov a známych, ktorý sa nemohli dočkať, kedy príde pre ňu ten pravý. Keď tak raz prišla domov poriadne znechutená, zrak jej spadol na chudáka sv. Antona a ten si to odniesol. Schytila sošku a z celej sily ju vyhodila von oknom. Nevieť presne, z ktorého poschodia to bolo, ale rana to bola osudná. Z vonka sa ozval iba výkrik a zasiahnutý zastonal, ale prežil. O pár sekúnd, keď si dievčina uvedomila, čo spôsobila, vybehla von a išla ratovať „trafeného“. A to sa im stalo osudné na celý život. Trafeným bol mladý muž, ktorý práve šiel okolo. No a časom sa z nešťastnej náhody stalo šťastné manželstvo. Z tohto príbehu vyplýva viacero ponaučení: modliť sa nikdy nezaškodí i keď si myslíme, že je to zbytočné, Boh vie čo robí a cestu si vždy nájde, trpezlivosť nielen ruže prináša.

mg

1. sväté prijímanie

List pre Ježiša

Tento rok pristúpilo k prvému svätému prijímaniu 25 detí. Svoje duchovné zážitky sformulovali vo forme „Listu pre Ježiša“. Je to zaujímavé čítanie, z ktorého časť uvádzame. Osobne ma zaujali schopnosťou pisateľov, vystihnúť veci podstatné pre život, ako aj schopnosťou „hovoriť s Bohom“, ktorú by im mohli závidieť i mnohí dospelí. Pomôžme im túto „reč k Bohu“ a „s Bohom“ rozvíjať i naďalej!

- „Ježišu, mám Ťa rada. Ďakujem Ti, že som mohla ísť na prvé sväté prijímanie. Ďakujem Ti, že mám oboch rodičov.“
- „Pane Ježišu, mám Ťa rád. Ďakujem Ti za rodičov, aj za to, že si mi pomohol nájsť si kamarátov. Ale hlavne, že si mi dal život. Ďakujem Ti aj za peniaze a prírodu, za mojich spolužiakov, spolužiačky, pani učiteľky, upratovačky, za pani kostolníčku a pána farára.“
- „Milý Ježiš, som veľmi šťastný, že mám toľko darov a hlavne rodičov a anjela strážneho. Som rád, že môžem byť tvojím priateľom. Mám Ťa veľmi, veľmi, ale veľmi rád.“
- „Pane Ježišu, ďakujem ti, že si vstúpil do môjho srdca. Daj, aby som bola vždy dobrá. Ďakujem, že sa o nás všetkých staráš a pomáhaš nám.“
- „Milý Ježiš, veľmi Ťa ľúbim. Ďakujem za oboch rodičov, za to že mám čo piť a jesť, za to že mám kde bývať. Veľmi pekne ďakujem!!!“
- „Ahoj Ježiš! Mám Ťa veľmi rada. Si ten najlepší. Keď som išla na spoveď, mala som veľkú trému. Ale nakoniec som to zvládla.“
- „Milý Ježiš, ďakujem Ti za všetko, čo si pre mňa, mojich rodičov a brata urobil. Chcela by som Ti niečo povedať: mám Ťa rada, ... Ďakujem ti za život, jedlo, dom, rodinu, hračky, psika... Za to, že si ma stvoril, za kamarátov a za všetko, čo mám. Ďakujem, ďakujem, ďakujem.“
- „Ježiško, mám Ťa veľmi rada. Som rada, že sa s tebou skoro každý deň stretávam. A práve túto hodinu máme náboženstvo. A píšem Ti tento list. Ahoj.“
- „Veľmi sa teším, že si môj Pán Ježiš. Ďakujem, že mi odpúšťaš hriechy vo svätej spovedi.“
- „V nedeľu to bolo pekné, lebo som prijímal Ježiša. Taktiež som dostal aj veľa darčiekov a peknú tortu. Prišiel aj môj bratranec a hrali sme sa.“
- „Bolo to pekné ako som prijímal Ježiša do srdca.“
- „Ahoj Ježiš. Ďakujem, že som Božie dieťa.“
- „Keď sme prišli do kostola, začal hrať organ. Všetko bolo pekne ozdobené.“
- „Ježiško, ďakujem Ti, že som išiel na Prvé sväté prijímanie. A ďakujem, že som mal na slávnosti toľko ľudí. Veľmi sa mi páčilo, keď mi pán farár dával hostiu. Každý deň sa modlím.“
- „Dostala som veľa pekných darčiekov. A neboli to len náušnice, hodinky, náhrdelník... Dostala som ešte väčší dar. Ten dar je Telo Kristovo. Ahoj milý Ježiš, som rada, že som sa s Tebou porozprávala.“
- „Milý Pán Ježiš! Keď sme prichádzali do kostola, bolo to úžasné ako organ pekne hral. Potom sa mi páčil Tvoj dar, že som Ťa mohla prijať.“
- „Milý Ježiš, mám Ťa veľmi rada a chcem vojsť do Tvojho kráľovstva. Odpusť mi všetky moje hriechy a ochráň nás pred všetkým zlým. Si dobrý a každému odpustiš hriechy ako i mne. Budem sa častejšie modliť. Amen.“

PRÍBEH ZO ŽIVOTA

Matka bolestná.....

Dnes nie je jednoduché byť matkou. Nie je to jednoduché vôbec, ale dnes je to možno ťažšie ako kedkoľvek predtým. Obrovské tlaky spoločnosti, názory politikov a ľudí, ktorí vedú štáty a krajiny sa často zhodujú na tom, že potrat nie je vražda. Namiesto toho, aby budúcej matke pomohli, vnucujú jej všelijaké mýty o skazenom živote, o možnosti voľby rozhodnúť o sebe, ale vlastne aj o ďalšom človeku. Názory sa rôznia, prelínajú no pravda môže byť len jedna.

Za povšimnutie možno stojí nenápadný príbeh, ktorý snáď poznáte aj zo svojho okolia. Matka troch detí, 39-ročná žena čakala svoje štvrté dieťa. Pri určitých zdravotných problémoch jej lekárka pomerne neprimeraným spôsobom objasnila jej tehotenstvo. „Máte svoj vek, doma tri zdravé deti, načo vám je štvrté?“ Zdravotné komplikácie sa však zhoršovali a lekárka vyšla s vyhlásením, že ak si dieťa nedá zobrať s veľkou pravdepodobnosťou sa narodí postihnuté, v lepšom prípade s narušeným intelektom. Slová boli povedané a zostalo ticho.

Nebolo jednoduché rozhodovať sa, hoci to bola veriaci žena. Jej manžel bol alkoholik, tri deti tiež potrebovali operáciu, finančná situácia nebola najlepšia a dieťa sa môže narodiť postihnuté. Len ak je človek v podobnej situácii, dokáže pochopiť problémy iných. Napriek všetkému sa žena rozhodla pre dieťa.

Tehotenstvo nebolo jednoduché, lekárka bola nepríjemná. Ešte štastie, že existujú aj iní lekári, ktorí matku povzbudili. Bez viery a Boha, ako sama povedala, by to nedokázala. Dieťa sa narodilo a celkom zdravé. Bolo to dievčatko, z ktorého je dnes veľmi nadaná študentka medicíny. Je veľmi dobrá hudobníčka, speváčka, stará sa aj o iných. Jej vlastný príbeh možno dopomohol k tomu, aby si ako svoj odbor vybrala ženské lekárstvo.

Jej promócií sa však mamička, bohužiaľ, nedožila a na následky ťažkej choroby zomrela. Zanechala však človeka, ktorý pomôže ďalším ľuďom a možno uľahčí rozhodovanie niektorej strápanej budúcej matke. Lásky matky nepozná hranice. Rúca múry, nič pochybnosti, dokáže nemožné. A hlavne je skutočná. No a kúsok z nej sa dostane aj k nám a vždy z nej vyrastie niečo dobré. Tak ako to bolo aj s láskou Matky pod krížom.

mg

BLAHOŽELANIE!

Dňa 22. júna 2009 si vdp. Miloslav Mrva pripomína 40. výročie kňazskej vysviacky. Do ďalších rokov v Pánovej vinici mu vyprosujeme ešte veľa zdravia a sil, Božích milostí a požehnaní, aby ako Dobrý pastier privádzal zverenú mu ovečky do spoločného ovčince...

red

Na fotografii vdp. Miloslav Mrva počas Smolenických farských dní 2007, foto jb

Päťoro cirkevných prikázaní

Aspoň raz v roku sa vyspovedať a vo veľkonočnom čase prijať Oltárnu Sviatosť

Aspoň...

Máme pred sebou ďalšie z Cirkevných prikázaní. Slovo prikázania alebo zákaz sú nám na prvý pohľad vždy nepríjemné, lebo nám chcú niečo obmedziť. Ale pohľad môže byť aj iný – môžu nás pred niečím chrániť. Čo nám vlastne chce povedať prikázanie: Aspoň raz v roku sa vyspovedať a vo Veľkonočnom období prijať Oltárnu sviatosť?

Prvou našou chybou sa stáva, že vynecháme slovo, ktoré je v nadpise tohto článku – aspoň. A tak si myslíme, aký sme dobrí, keď ideme na spoveď viac ako raz do roka. Ale skúsme sa pozrieť na spoveď z trocha iného pohľadu. Jedným zo základných zmyslov spovede je vlastne povedať Bohu: „Prepáč.“ Kedy to hovoríme druhým ľuďom, zvlášť tým, ktorých máme radi? Raz do roka? Alebo dvakrát? Myslím si, že vždy, keď je na to dôvod, keď si uvedomíme, že sme urobili druhému niečo zlé. A tak by sme aj na spoveď mali ísť vždy, keď vnímame, že sme náš vzťah k Bohu či ľuďom pokazili niečím zlým. A keď je treba možno aj viackrát za mesiac a nielen raz v roku.

Ak chceme prijať odpustenie, je potrebné si hriech priznať a oľutovať. K tomu nám má pomôcť spytovanie svedomia, keď hľadáme, čo sme to vlastne urobili či neurobili. Svoje hriechy je potrebné pomenovať, vyznať. Inak prichádzame k Bohu vlastne s tým, že nám je vlastne jedno, čoho sme sa do-

pustili, len nech nám to rýchlo odpustí a my si pôjdeme ďalej svojou cestou. Ako by ste sa cítili, keby Vás niekto okradol, zbil a narobil by všelijakého zla a potom sa prišiel „ospravedlniť“, že Vám zašpinil tričko? Vo vzťahu k Bohu by to malo byť podobne. Najprv si máme uvedomiť, čo bolo zlé v našom správaní a potom vyjadriť ľútosť.

Nemáme sa ale snažiť iba o to, aby sme mali v sebe „upratané“ od našich hriechov. Ježiš nás na to upozorňuje v jednom zo svojich podobienstiev (Mt 12,43-45 – O návrate nečistého ducha). A keďže Veľká noc je najväčším kresťanským sviatkom, tak by sme mali prijať Ježiša v Eucharistii aspoň vtedy.

Ale nezabudnime, že Ježiš sa nám v Eucharistii dáva pod podobou chleba. Chlieb je niečím, čo patrí ku každému dňu. Niečo, čo je možno všedné, ale potrebné. Akoby nám Ježiš chcel povedať: Tak ako potrebuješ chlieb, tak by si mal potrebovať aj mňa. Ako sa potrebuješ najesť, aby si mal dost síl v živote, tak potrebuješ pokrm pre svoju dušu, aby si mal dost síl ísť ku mne.

Skúsme sa občas pozrieť na prikázania možno aj takto a porovnať: Ako sa správam k tým ľuďom, ktorých mám rád? A ako sa správam k Tomu, koho nazývam svojím Bohom a ktorý má byť pre mňa na prvom mieste v živote?

pb

Duchovné čítanie Zázraky sa skutočne dejú

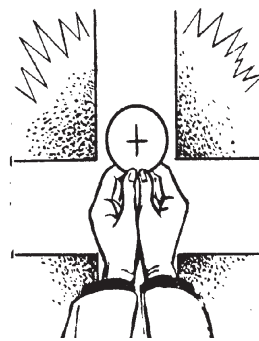
Vôbec nie moje úsilie – ale Ježišovo pôsobenie v Eucharistii – ma premieňa. Táto pravda sa mi ozrejmla v priebehu jednej svätej omši pod šírým nebom v horách v Južnej Amerike. Veľa chudobných ľudí prišlo na túto omšu. Kňaz používal ako oltár starý stôl. Priniesli tam chlapca, ktorý trpel ťažkým zápalom. Napadlo mi: „Dobří ľudia, to je tak zlé, že tu už nemôžeme nič robiť. Nemáme tu ani lekára, ani lieky!“ Obdivovala som kňaza. Jeho viera ma naučila, že musím nechať Ježiša, aby robil skrze Eucharistiu to, čo môže robiť: zmeniť náš život. Modlili sme sa s malým pacientom a potom kňaz povedal žene, ktorá ho priniesla: „Nechajte ho tu pod stolom a my budeme pokračovať vo svätej omši.“

Bola som strhnutá spoluúčasťou ľudí pri tejto omši. Silne na mňa zapôsobilo, s akým uvedením kňaz vykonával tieto obrady. Tým chudobným ľuďom ich dokonale oživil. Chovanie kňaza ukazovalo, akú hlbokú osobnú dôveru prechováva k Ježišovi. Priniesol ju na všetkých ľuďoch, ktorí sa na svätej omši pod šírým nebom zúčastnili.

Keď sme sa blížili k premeneniu, mala som oči zatvorené. Keď som ich otvorila, uvidela som, že všetci ľudia ležia na zemi. Dvíhali svoje oči k Pánovi v mod-

litbe. Výraz ich tvári mi vnukol myšlienku: „Oni skutočne veria, že Ježiš je tu!“ Keď som sa potom pozrela na Svätého Hostia, mala som vo svojej predstave nádherný pohľad na Ježiša s rozťahnutými rukami. Usmieval sa plný lásky a plný súcitu. Objímal všetkých tých chudobných a hovoril: „Pod'te ku mne všetci, ktorí ste unavení, chcem vám dať život a dôveru.“ V tom okamihu som pochopila v hĺbke svojho srdca: „Milý Ježiš, Ty si skutočne tu. I keď to vyzerá ako chlieb a kalich, ale to si mohol len Ty vymyslieť vo svojej tvorivej láske, aby si sa ľuďom sprítomnil.“

Po svätej omši som išla dopredu, aby som sa pozrela, čo je s tým chlapcom, ktorého položili pod obetný stôl. Nebol tam. Opýtala som sa pani, ktorá ho priniesla: „Kde je?“ Ona ukázala na skupinu detí, ktorá sa neďaleko hrala: „Tam je!“ Pozrela som sa a zistila, že sa mu darí celkom dobre. Všetko na tom malom telíčku bolo v poriadku. Povedala som nahlas, ale skôr sama pre seba: „Čo sa s ním stalo?“ Stará žena sa na mňa pozrela a povedala: „Čo tým chcete povedať? Čo sa s ním stalo? Ci neprišiel Ježiš?“

Cez túto svätú omšu, tak ako pri všetkých omšiach, vystrel kňaz svoje ruky nad chlieb a víno a zvolával silu Ducha Svätého: „... nech sa nám stanú telom a krvou nášho Pána.“ Keď kňaz prednášal túto modlitbu, prišiel Duch Svätý. Ale neobmedzil sa len na to, o čo prosil tento kňaz. Duch Svätý vylial svoju energiu aj na toho malého chlapca a ten chalan bol premenený. Bol vyliečený a uzdravený.

V ten istý deň, na začiatku svätej omše, som videla iné malé dieťa – jeho tvár bola celá zostarnutá. Na konci omše pribehla matka ku mne s dieťaťom v náručí. Volala: „Sestra, pozriete sa na moje dieťa.“ Tvár dieťaťa bola vyliečená. Bola som veľmi prekvapená, ale tento kňaz mal veľkú schopnosť predstaviť ľuďom Ježiša ako živého. Prichádzali k Ježišovi ako žena v evanjeliu s očakávaním, plným dôvery. Bola to ICH Eucharistia. Prichádzali, aby spolu s Ježišom slávili slávnosť, ktorú predložili svojmu Otcovi. Stali sa súčasťou tohto obetovania. Pre nich to bola živá skúsenosť s Ježišom. (Viac sa dočítate v knihe Briega McKenna: Zázraky sa skutočne dejú)

pripravila dj

NAŠA ŠTATISTIKA

KRSTY

Katarína Kondrčková, nar. 3.8.2000, pokr. 21.4.2009,

Fiona Lynn Weeks, nar. 5.1.2009, pokr. 9.5.2009,

Nikola Pavčová, nar. 17.4.2009, pokr. 9.5.2009,

Rebecca Rábarová, nar. 3.4.2009, pokr. 24.5.2009.

SOBÁŠE

Michal Kratochvíla a Valéria Takács, 18.4.2009

v Smoleniciach,

Matej Petrovič a Veronika Krátka, 25.4.2009

v Smoleniciach,

Andrej Petrovič a Silvia Škrabáková, 9.5.2009

v Smoleniciach.

POHREBY

Viliam Fiderický, nar. 14.2.1925, zomrel 5.4.2009,

počovaný v Smol.N.Vsi,

Eulália Blážová, rod. Hodulíková, nar. 13.2.1923, zomrela

10.4.2009, počovaná v Smoleniciach,

Justína Škrabáková, rod. Horváthová, nar. 5.7.1915,

zomrela 13.4.2009, počovaná v Lošonci,

Eva Horníková, rod. Sládková, nar. 1.12.1947, zomrela

22.4.2009, počovaná v Smol. N. Vsi,

Mária Ružičková, nar. 27.8.1943, zomrela 16.5.2009,

počovaná v Smoleniciach,

Magdaléna Fiderická, rod. Cardová nar. 22.8.1927, zomrela

24.5.2009, počovaná v Smol.N.Vsi,

Alojz Holkovič, nar. 8.2.1923, zomrel 29.5.2009, počovaný

v Smoleniciach.

JAZYKOVÉ OKIENKO

Otče náš po latinsky

Pater noster, qui es in caelis:

sanctificetur nomen tuum,

adveniat regnum tuum,

fiat volúntas tua,

sicut in caelo, et in terra.

Panem nostrum quotidiánium

da nobis hódie,

et dimítte nobis débita nostra,

sicut et nos dimíttimus

debitóribus nostris,

et ne nos indúcas in tentatióne,

sed líbera nos a malo. Amen.

HUMOR

„Ocko, máš dobrú optickú pamäť?“ „To mám synček. Prečo sa pýtaš?“ „Práve som ti rozbil zrkadlo na holenie.“

Otec: „Jozko, dávaš si každé ráno ponožky?“ Jozko: „Dávam, ale už si nemôžem obuť topánky.“

„Ocko, ocko, ja chcem ísť do ZOO.“ „Neboj sa, keď ťa budú potrebovať, odchytiť sa ťa.“

Jozko sa hrá na zemi pri posteli, z ktorej sa ozýva ockovo chrápanie. Ocko sa zrazu obráti a prestane chrápať. Jozko okamžite beží do kuchyne za mamičkou a kričí: „Mami, mamiíí, ockovi sa pokazil motor!“

VIETE, ŽE...

ZENA V HISTÓRII

A VO SVETOVÝCH NÁBOŽENSTVÁCH JE CHÁPANÁ TAKTO?

Primitívne – lovecké a zberačské kultúry:

žena ako ochrankyňa krbu, nositeľka plodnosti s magickými silami, práca na pozemkoch, starostlivosť o deti, nerovnoprávne postavenie.

Izraelská kultúra:

žena- matka, rodička (ak nerodila bola zavrhnutá). Nerovnoprávna s mužom, na súde jej svedectvo nemalo cenu, absolútne poslušná mužovi.

Grécky svet:

žena - robotníčka na poliach, kráľovná rodinného krbu. Manželka – vychovávateľka detí, nástroj pôžitku. Právne nespôsobilá, podriadená moci otca, brata, manžela. Bez prístupu k vzdelaniu, pasívna účasť na živote, vnímaná ako menejcenná bytosť.

Antický Rím:

žena ocenená ako snúbenica a matka, spoľahlivá manželova dôvernica v udalostiach verejného života. Čím je pasívnejšia, tým je cnostnejšia. O jej živote a smrti rozhodoval muž.

Budhizmus:

Budhha - rovnoprávnosť oboch pohlaví. Pre neskorších mníchov: žena - koreň všetkého zla, pomocníčka zloducha Máru, zaslúži si pohrdanie, je príčinou utrpenia, muži prekáža dosiahnuť nirvánu a ani sama ju nemôže dosiahnuť.

Hinduizmus :

žena uznávaná len ako matka a sexuálna partnerka. Musí uctievať muža ako božstvo. Pri neplodnosti znemožnená a vyhnaná. Vdova – upaľovaná počas pohrebu manžela. Žena - príčina zla vo svete, nutné zlo na dosiahnutie nesmrteľnosti, nebezpečná bytosť prinášajúca hriech, neveru, temnotu. M.Gándhí - prvý bojovník za ženské práva.

Islam:

žena matka, manželka, zakázané zabíjanie novorodencov ženského pohlavia, priznané dedičské právo, pred Bohom obe pohlavia rovnocenné, partnerstvo v praxi nerovnocenné.

Prvotná cirkev:

žena nie je okrajovou postavou, ale vykonáva úlohu primárnej dôležitosti na základe svedectva činnej viery. Mučenie, prorokyne, misionárky, diakonky, matky rodín. Má modlitebné poslanie a angažuje sa v charitatívnych dielach. Napriek tomu pretrvávajú diskriminácia patriarchálnej kultúry. Rovnosť sa nedarila uskuťovať na praktickej rovine.

Stredovek a novovek:

vylúčenie ženy z cirkevných štruktúr. zasvätené panstvo - možnosť povznesenia ženy, väčšie možnosti realizovať sa ako ľudská osoba. Predstavené kláštrov, ctihodné matky - najvzdelanejšie ženy svojich čias, emancipované a nezávislé od sveta mužov. Mnohé zo žien sa zasadzovali za uznanie svojich práv, za štúdium a spoluzodpovednosť na živote Cirkvi a spoločnosti: Monika (Augustínova matka), Alžbeta Uhorská, Jana z Arcu, Anežka Česká, sv. Terézia Avilská a ďalšie. Kresťanské posolstvo - nová orientácia vo vzťahoch, ale staré schémy v praktickom živote.

Ježiš priniesol revolučnú zmenu, prekonal patriarchálny obraz Boha, o ktorom hovorí ako o „Materskom Otcovi, ktorý v sebe zahŕňa mužské i ženské vlastnosti - prijímajúci, chrániaci, nežný, milosrdný...“

(spracované podľa knihy Antropológia ženy, časopis Miriam, mg)